

सम्पादकीय

मातिएको मधेश

पदबाट बर्खास्त मधेश प्रदेशका प्रमुख सुमित्रा सुवेदीको चर्चिकलापछि अब सभामुख रामचन्द्र मण्डलले चर्चिकला देखाउन थालेका छन् । मधेशमा सभामुख मण्डलले प्रदेशसभाका ५ सदस्यलाई पदमुक्त गरेका छन् । ७ दलले बिहीबार सभामुख मण्डलमाथि अविश्वासको प्रस्ताव दर्ता गरेका थिए । कारब्राहीस्वरूप उनले ५ सांसदलाई पदमुक्त गरेका हुन् । पदमुक्त हुनेमा उर्मिला देवी सिंह, मनिषकुमार सुमन, संजयकुमार यादव, सिंहासन सा कलवार र शारदा शंकर प्रसाद कलवार छन् ।

संविधानको धारा १८० (घ) बमोजिम प्रदेशसभामा लगातार १० वटा बैठकमा अनुपस्थित भएको आजैका मितिदेखि प्रदेशसभा सदस्यबाट पदमुक्त गरेको प्रदेशसभा सचिवालयको सूचनामा उल्लेख छ ।

कात्तिक २२ गतेको बैठकमा कार्यव्यवस्था परामर्श समितिको निर्णयविपरीत प्रदेशसभामा संसदीय दलको नेतालाई रोस्ट्रम प्रयोग गर्न नदिएको, एक दलको निर्देशनबमोजिम समाभुखले पटकपटक सभा सञ्चालन गरेको, विपक्षी दलको उपस्थितिबिना सभा चलाएको भन्दै ७ दलले 'सभामुखले पदअनुकूल आचरण नगरेको प्रस्ताव' दर्ता गरेका थिए

यसैबीच सभामुख मण्डलविरुद्ध अविश्वासको प्रस्ताव लिएर उपसभामुखको कार्यकक्षमा पुगेका ७ दलका सांसदमाथि सभामुखले कूटपिट र हातपात गरेका छन्।

उपसभामुख बबिता राउतले सभामुखविरुद्धको महाअभियोग पत्रमा तोक लगाएर दर्ताका लागि पठाएपछि विवाद चर्किएको थियो। महाअभियोगपत्र दर्ता गर्ने प्रक्रियामा कर्मचारीहरू रहेकै बेला अचानक प्रदेशसभा सचिवालय पुगेका सभामुख मण्डलले लोसपाका सांसद उपेन्द्र महतो र जनमतका संसदीय दलका नेता मधेश यादवलाई कूटपिट गरेका हुन्। जेनजी आन्दोलन भएको दुई महिना पूरा भएको छ । नेताहरूको गलत संस्कारकै कारण सो आन्दोलन भएको हो । त्यत्रो विध्वंश खेप्नु पर्दा समेत ती पुराना राजनीतिक दलका नेताहरूको मति फिरेको जस्तो लाग्दैन । जुन कुरा मधेसमा प्रदेश प्रमुख सुवेदी र सभामुख मण्डलको घिनलाग्दो कर्तुतले साबित गरिदिएको छ । मधेश प्रदेशको प्रमुख सुवेदीलाई पदबाट हटाइसकेको छ । भारत विहारको जस्तो राजनीति मधेसमा हुन्छ भनेर आरोप लादै आएको छ । मधेसका राजनीतिक दल र नेताहरूले गरेको अमर्यादित व्यवहारले उनीहरूलाई हेर्ने दृष्टिकोण बनेको हो । अझै पनि त्यस्तो गलत हर्कत गरिरहने हो भने त्यसको परिणाम अझ भयंकर हुने छ ।

• रेबतीप्रसाद भुसाल

नेपालीमा प्रजातन्त्र, जनतन्त्र, लोकशाही आदि विभिन्न नामले सम्बोधन गरिने लोकतन्त्रको अंग्रेजीमा मात्र एउटा शब्द डेमोक्रेसी छ । डेमोक्रेसी लेटिनी शब्द डेमोक्रेसियाबाट उत्पत्ति भएको इन्साइक्लोपेडिया ब्रिटानिकामा उल्लेख छ । जसलाई 'डेमो' भनेको जनता र 'क्रातोस' भनेको शासन भनी अर्थ्याइएको छ । अर्थात् आफूमाथि आफै शासन गर्नु नै डेमोक्रेसी हो । प्राचीन सहर र सभ्यताको धनी एथेन्समा जनताको प्रत्यक्ष शासन थियो । हेरेक विषयको निर्णय जनताको प्रत्यक्ष सहभागिता र सम्पातिबाट गरिन्थ्यो । त्यस समयमा एथेन्स सानो सहर थियो । जनसंख्या धेरै थिएन । प्रत्यक्ष प्रजातन्त्र सम्भव भयो । अहिले अधिकांश देशको जनसंख्या धेरै भएको कारण प्रत्यक्ष प्रजातन्त्र अर्थात् प्रत्येक विषयमा वा विधि निर्माणमा जनताको प्रत्यक्ष मतदान सम्भव हुँदैन । जनताले छानेका प्रतिनिधिबाट विधि निर्माण गर्नु र जनताको अभिमत अनुसार शासन सञ्चालन गर्नुलाई नै प्रजातन्त्र, लोकतन्त्र, जनतन्त्र भनिन्छ । अहिले पनि स्विट्जरल्यान्डमा स्थानीय तहमा केही हदसम्म प्रत्यक्ष प्रजातन्त्रको अभ्यास गरिन्छ ।

जनप्रतिनिधिबाट शासन चलाउनु नै प्रजातन्त्र हो । प्रश्न उठ्छ, के जनप्रतिनिधिको निर्वाचन गर्नु र तिनीहरूबाट पाँच वर्षसम्म शासित हुनु मात्र प्रजातन्त्र हो ? चार या पाँच वर्षमा निर्वाचन हुनुलाई मात्र प्रजातन्त्र मान्न सकिन्छ ? अहिले विश्वका प्रजातन्त्रमा देखिएको समस्यामा यो विचार पनि एउटा हो । प्रजातान्त्रिक संस्कार नभएका वा सत्तामा पुगेपछि प्रजातान्त्रिक चरित्रबाट सखलित आचार भ्रष्ट शासकले आफ्नो सर्वाधिकारवादी शासनलाई प्रजातन्त्रको जलप लगाउन आवधिक निर्वाचनलाई देखाउने गरेका छन् । आवधिक निर्वाचन लोकतन्त्रको अनिवार्य र महत्वपूर्ण अवयव अवस्य हो तर यो मात्र हुनु लोकतन्त्र होइन । लोकतन्त्र हुनका लागि आवधिक निर्वाचनको साथै सरकारलाई जनताप्रति हरहमेशा उत्तरदायी बनाउने र सरकारका निर्णय लोकसम्मति अनुसार तथा जनहितमा हुनुपर्ने महत्वपूर्ण तथा अनिवार्य पक्ष हो ।

जीवन्त लोकतन्त्रका चुनौती

यो प्रजातान्त्रिक सभ्यताको युग हो । प्रजातन्त्र केवल शासन पद्धति मात्र होइन, जीवन पद्धति हो । जबसम्म प्रजातन्त्र सम्बन्धित देशका जनताको जीवन पद्धति बन्दैन, त्यहाँ प्रजातन्त्रले राम्रोसँग काम गर्न र उत्तम परिणाम दिन सक्दैन । अहिले आफूलाई प्रजातान्त्रिक नभन्ने मुलुकमा केही सैनिक शासक र केही धर्मान्ध मुस्लिम देश मात्र छन् । वास्तविक प्रजातन्त्र होस् कि नहोस् अधिकांशले आफ्नो शासन व्यवस्थालाई प्रजातन्त्र नै भन्छन् । जनवाद वा साम्यवादको नाममा वंश शासन चलाइरहेको क्रूर तानाशाह किम उलको उत्तर कोरियासम्मले आफूलाई प्रजातान्त्रिक भन्दछ । अहिलेको प्रजातन्त्र शब्द २० औँ सताब्दीको छैटौँ दशकको समाजवाद जस्तै जसले लगाए पनि हुने टोपी (टोप) बनेको छ । सबैको टाउकोमा भुन्डिने । कालो, सेतो, ढाकाको जस्तो पनि हुन सक्ने । को कसलाई सुहाउँछ कसलाई सुहाउँदैन त्यो अलग कुरा छ ।

विश्वको उदार प्रजातन्त्र अहिले दक्षिणपन्थी अनुदारवादको आक्रमणमा छ । उदार प्रजातन्त्रको जननी मानिने युरोपका धेरै प्रजातन्त्रमा दक्षिणपन्थी सङ्कीर्ण अनुदारवादबाट त्यहाँका जनता प्रभावित बनेका छन् । युरोप र एसियाको बिचमा पर्ने टर्कीमा एर्दोगानले त्यहाँका सम्पूर्ण संवैधानिक अङ्गलाई कब्जा गरी शासन चलाएका छन् । लोकप्रिय प्रतिद्वन्द्वी उमेदवारलाई निर्वाचनमा भाग लिनसमेत वञ्चित गर्दै छन् । हङ्गेरीमा भिक्टर ओर्बानले सन् २०१० देखि एकछत्र शासन चलाएका छन् । त्यहाँको निर्वाचनलाई मानवाधिकारवादीले निष्पक्ष नभएको मान्छन् । इटालीमा दक्षिण पन्थी पार्टी ब्रदर्श अफ इटालीकी जर्जिया मेलोनीले सरकारको नेतृत्व गरेकी छन् । स्लोभाकिया जो युरोपको समृद्ध देश मानिन्छ, त्यहाँ पनि अहिले अनुदारवादी रोवर्ट फिकोले शासनको नेतृत्व समालेका छन् । अत्यधिक उदारवादी जनमत रहेका फिनल्यान्ड, डेन्मार्क, स्विडेनमा पनि अनुदारवादीको प्रभाव विस्तार भइरहेको छ । न्युजिल्यान्ड र अस्ट्रेलियालाई एसिया नमान्ने हो भने जापान दक्षिण कोरियाबाहेक एसियाका अन्य देशमा उदार प्रजातन्त्र छैन । प्रजातन्त्रका अन्य अवयव कमजोर रहेका भए पनि नेपालको सञ्चार जगत् भने जागरूक छ । यसैले सर्वाधिकारवादको विरोध गर्नेमा नेपाल दक्षिण एसियामा अग्र पङ्क्तिमा पर्छ । नेपालको जनमतले सर्वाधिकारवादलाई सधैं अस्वीकार गरेको छ । अहङ्कार, दम्भलाई

नेपालको जनमतले तिरस्कार गर्छ भन्ने भदौ २३ गतेको जेन जेडको प्रदर्शनले पनि पुष्टि गरेको छ । दुई तिहाइको दम्भमा रहेको एमाले नेतृत्वको गठबन्धन सरकारको अहङ्कार तोड्न २४ घण्टा पनि लागेन । गर्ल्याम गुर्लुम हुँदै ढल्यो ।

उत्तर अमेरिकी राज्य संयुक्त राज्य अमेरिका सन् २०१६ देखि उग्र अनुदारवादीको प्रभावमा छ । सन् २०२० मा उदारवादी वाइडेनले जितेका भए पनि २०२४ मा पुनः पुरुष अहङ्कारवादी डोनाल्ड ट्रम्प राष्ट्रपतिमा विजयी बनी न्यायपालिका तथा सञ्चार जगत्लाई त्रसित पाउँदै शासन चलाइरहेका छन् । दक्षिण अमेरिकाको अर्जेन्टिनामा पनि दक्षिण पन्थी अनुदारवादी जेभियर मिलेई राष्ट्रपति बनेका छन् । यी अनुदारवादी शासक यति असभ्य छन् कि यिनीहरू आफ्ना राजनीतिक विरोधीलाई, गधा, किरा, बहुलाहा आदि शब्दले गाली गर्छन् । किन उदार प्रजातन्त्रले जनतालाई सन्तुष्टि दिन सकेन भन्ने देखाउन मात्र अँध्यारा पक्ष मात्रै उल्लेख गरिएको हो । यो कुरा स्वीकार गर्दै पछि कि उदार प्रजातन्त्र अन्तर्गतका जनता पपुलिस्ट र उग्र दक्षिणपन्थतर्फ आकर्षित हुनुमा ती जनता असुरक्षित महसुस गर्नु र सन्तुष्ट नहुनु हो । यो भन्दा पनि परिचमा प्रजातन्त्रमा आकर्षणको कमी मुख्य कुरा हो । यो कमजोरीको उपचार प्रजातन्त्रले खोज्ने पर्छ । अन्यथा जनता पुनः सैनिक तानाशाही वा सर्वाधिकारवादी अनुदारवादीको प्रभावमा जान सक्छन् । त्यसबाट मुक्त हुन भविष्यमा ठुलो मूल्य चुकाउनुपर्ने हुन सक्छ, जसरी अहिले टर्की, हङ्गेरी, भेनेजुयलाका लोकतन्त्र चाहने, स्वतन्त्रता चाहने जनताले चुकाइरहेका छन् ।

युरोपियन युनियनभित्रका २७ देशमध्ये हङ्गेरीलाई छोडेर अरू सबै देशमा जीवन्त प्रजातन्त्र (भाइब्रेन्ट डेमोक्रेसी) का अधिकांश गुण रहेका छन् । स्वतन्त्र न्यायपालिका, स्वतन्त्र सञ्चार, कानुनको शासन, जागरूक नागरिक समाज, निष्पक्ष निर्वाचन आयोग, सचेत तथा सक्रिय मतदाता, भ्रष्टाचारमा शून्य सहनशीलता मजबुत नागरिक सुरक्षालगायत जीवन्त प्रजातन्त्रमा हुनुपर्ने गुण छन् । हङ्गेरीमा यी गुणमध्ये आधा पनि नरहेका कारण युरोपियन पार्लियामेन्ट तथा काउन्सिलले हङ्गेरीले पाउनुपर्ने अनुदान रोकिदिएको छ । यी सब हुँदाहुँदै पनि अस्ट्रिया, फ्रान्स, जर्मनी, इटाली, स्लोभाकिया, स्वेडन, फिनल्यान्डलगायतका देशमा दक्षिणपन्थी

अनुदारवादीले जनमत बढाइरहेका छन् ।

पश्चिमी मुलुकले प्राप्त गर्नुपर्ने भौतिक समृद्धि प्राप्त गरी सकेका छन् । भौतिक समृद्धिको प्रचुरता र जीवन यापनको सहजताले गर्दा तिनीहरू अब के लक्ष लिने भन्ने अलमलमा वा लक्षविहीन छन् । अहिले उनीहरूको एक मात्र चिन्ता रूसको सुरक्षा चुनौतीबाट कसरी जोगिने भन्ने मात्र छ । यो मात्रले मानिसको अन्तर आत्मालाई डोर्‍याउन सक्दैन । मानिसलाई गतिशील बनाउन उसको अन्तरआत्मादेखि नै प्रेरणा उत्पन्न गर्न कुनै लक्ष वा सिद्धान्त चाहिन्छ । आदर्श वा सिद्धान्तले मानिसमा गतिशील हुने प्रेरणा उत्पन्न गर्छ । पूर्वी युरोप कम्युनिस्ट रूसको प्रभावमा रहँदा पश्चिमी युरोपका मानिस प्रजातान्त्रिक समाजवादको आदर्शबाट प्रेरित थिए । सन् १९८९ मा बर्लिन पखाल ढली समग्र पूर्वी युरोप प्रजातन्त्रमा आबद्ध भएपछि त्यहाँका नेता, जनतामा आदर्श वा सिद्धान्तको प्रतिद्वन्द्विता समाप्त भयो । उनीहरू केवल आर्थिक विकासमा केन्द्रित हुन पुगे । आर्थिक विकास कहिल्यै परिपूर्ण हुँदैन । मानिसका नयाँ नयाँ आवश्यकता सिर्जना हुन्छन् । समाजमा सबै समृद्ध हुन सक्दैनन् । त्यसैले आर्थिक विकासले मात्र मानिसलाई सन्तुष्टि दिन सक्दैन ।

अहिले आध्यात्मिकता वा आदर्शको अभावमा युरोपका मानिस स्ट्याग्न्यान्ट (गतिहीनता) को अवस्थामा छन् । यसै कारण उनीहरू दक्षिणपन्थी पपुलिस्टहरूको अप्रवासी समस्या देखाई भयभीत पर्ने प्रचार शैलीबाट आतङ्कित भएका छन् । उनीहरूमा अप्रवासीबाट असुरक्षित भइन्छ भन्ने हौवाको सिर्जना गरिएको छ । मानवताको उपेक्षा गरिएको छ । यो सत्य हो कि सानो सानो भूगोल रहेका तथा सानो आकारकै अर्थतन्त्र रहेका युरोपियन अन्तर्गत रहेका देशका उदारवादी पनि अप्रवासी समस्यालाई कसरी समाधान गर्ने भन्ने दुविधामा रहेका छन् । एकातर्फ मानवता, वन्धुत्व र लोकतान्त्रिक पद्धतिको सम्मान गर्नु छ । अर्कोतर्फ जनसंख्या सेचुरेसनमा पुगेको छ । युरोपका रूपान्तरण पक्षधर लोकतन्त्रवादी अहिले राष्ट्रको यस्तो विरोधाभासी स्थितिबाट कसरी पार पाउने भन्ने चेपुवामा परेका छन् । आफ्नै नागरिकको सुरक्षा चासोलाई सर्वमान्य मानवाधिकारमा बन्देज नलगाई सम्बोधन गर्नु युरोपका उदारवादी लोकतन्त्रवादीको अहिलेको समस्या हो ।

पश्चिमी युरोप सन् २०१६ सम्म नाटोमा कम योगदान गरी अमेरिकी रक्षा कवच अन्तर्गत रहेको थियो । अमेरिकाले पनि रूसी प्रभुत्वलाई नियन्त्रण गर्न र आफ्नो विश्वव्यापी प्रभुत्व कायम राख्न एटलान्टिक पारिका मित्रशक्तिलाई नाटो अन्तर्गत सुरक्षा प्रदान गरेको थियो । यसबाट पश्चिमी युरोपका देशलाई सुरक्षा खर्च कम गरी आफ्नो देशको आर्थिक उत्पादन बढाउन पूर्वाधारका कार्यक्रम तथा औद्योगिक लगानी बढाउन सहज भएको थियो । पश्चिमी युरोप सम्पन्न हुनुमा यो पनि एउटा कारण रहेको हो । सन् २०१६ पछि स्थिति परिवर्तन भएको छ । डोनाल्ड ट्रम्प राष्ट्रपति बनेपछि युरोपलाई आफ्नो सुरक्षा अवधारणा नै बदल्नुपर्ने अवस्था सिर्जना भएको छ । अब नाटोमा आबद्ध युरोपका देशले आफ्नो राष्ट्रिय बजेटको ३ देखि ५ प्रतिशतसम्म सन् २०३० सम्ममा रक्षा खर्च पुर्‍याउनुपर्ने छ । जसले गर्दा जनकल्याणका कार्यक्रममा दबाव पर्ने निश्चित छ । यो पनि युरोपका प्रजातन्त्रका लागि चुनौती बन सक्छ । प्रजातन्त्रमा समयको अन्तरालमा चुनौती देखा पर्ने गर्छन् । यी चुनौती सामना गर्नु र चुनौतीका विचबाट अवसर सिर्जना गर्न सक्नु नै जीवन्त प्रजातन्त्रको विशेषता हो । ।

हालै परिवर्तनका केही लक्षण देखिन थालेका छन् । अमेरिका जस्तो रूढिवादी तथा मुस्लिम विरोधी जनमत रहेको देशको अन्तर्राष्ट्रिय राजधानी बनेको न्युयोर्क सहरको मेयरमा मुस्लिम व्यक्ति जोहोरोन ममदानी अत्यधिक बहुमत साथ विजयी बने । नेदरल्यान्डमा उग्रदक्षिणपन्थी पार्टी पिभिभीका ग्रिट विल्डर्स नेतृत्वको गठबन्धन पराजित भई सामाजिक उदारवादी पार्टीलाई नै पुनः सत्ता सुम्पे । यी परिणामले के देखाउँछ भने प्रियतावादी दक्षिणपन्थी नकारात्मकता फैलाएर तथा विरोधीलाई आरोपित गरेर सत्तामा पुग्न सफल हुन सक्छन् तर तिनीहरू राष्ट्रका समस्या समाधान गर्न असक्षम छन् । हाम्रै देशको अनुभवले पनि यो कुरासिद्ध गरिसकेको छ । यी प्रियतावादी, उग्र दक्षिणपन्थी र यस्तै खालका लोकतन्त्रका धर्मिराबाट लोकतन्त्रको रक्षा गर्दै अफ्न उन्नत लोकतन्त्र कायम गर्न लोकतन्त्रवादी सधैं सजग रहनु पर्छ ।

पारिवारिक सम्बन्धको कसी

• प्रकाश अधिकारी

सर्वोच्च अदालतद्वारा साउनमा प्रकाशित वार्षिक प्रतिवेदन अनुसार गत आवको प्रारम्भसम्म जिल्ला अदालतमा दायर विवाह, सम्बन्धविच्छेद, मातृत्व वा पितृत्व कायम, धर्मपुत्र, धर्मपुत्री, माथवर, अंशबन्डा, अपुताली जस्ता पारिवारिक विवादका ७९ हजार ८९७ थान मुद्दामध्ये सम्बन्धविच्छेदका मात्र ३९ हजार ५४ थिए । उक्त आवमा जिल्ला अदालतको मुद्दाको लगत दुई लाख ५८ हजार ५२४ थियो । मुद्दाको लगतमा सम्बन्धविच्छेद मुद्दाको अंशभार करिब १५ प्रतिशत हो । यीमध्ये ३० हजार ९०४ सोही आवमा फर्स्योट भए । जिल्ला अदालतको फैसलाउपर चित्त नबुझाएर उच्च अदालतमा पुनरावेदन गर्नेहरूको संख्या एक हजार २०६ थियो भने उच्चको निर्णयमा समेत चित्त नबुझाउने ६० जनाले मात्र सर्वोच्च अदालतमा पुनरावेदन गरेको देखिन्छ । दुवै थरको मञ्जुरीमा पारपाचुके हुने गरी टुङ्गिने भएकाले सम्बन्धविच्छेद मुद्दाको फर्स्योट प्रतिशत उच्च हुन्छ र जिल्ला अदालतको फैसलामा चित्त नबुझाउने पक्षको संख्या न्यून भएको दर्शाउँछ ।

उल्लिखित आवमा सबै अदालत, जिल्ला, उच्च र सर्वोच्चमा दर्ता भएका मुद्दामध्ये सबैभन्दा बढी संख्यामा रहेका १० प्रकृतिका मुद्दामा प्रथम स्थानमा सम्बन्धविच्छेद रहेको छ । तिनै तहका अदालतमा सम्बन्धविच्छेद मुद्दाको लगत ४० हजार ३२० थियो । यो समग्र

मुद्दाको कुल लगतको प्रतिशतमा ११.०८ हो । यीमध्येबाट ३१ हजार ७५२ सोही आवमा फर्स्योट भएर बाँकी आठ हजार ५६८ मुद्दा अर्को वर्षमा सरेका थिए ।

वर्तमानमा अभ्यास गरिरहेको विवाह प्रणालीमा एकैचोटि कसैको पनि एकभन्दा बढी पति वा पत्नी हुन सक्दैन । सम्पत्ति, परिवार, नाताका विषयमा गरिएका आधुनिक व्यवस्थाहरूले अंशबन्डा, नाता कायम, मानाचामल, नागरिकता जस्ता विषयलाई स्तरीकृत गरी सबै समुदायलाई एकै प्रकारको कानुनी व्यवस्था गरेकाले साविकका पितृसत्तात्मक प्रचलनमा अवरोध आएको छ । अंश, अपुताली, रोजगारी, सामाजिक सुरक्षा भत्ता, वैदेशिक भ्रमण, बैङ्किङ कारोबार जस्ता जीवनका दैनन्दिनलाई सुचारु गर्न प्रत्येक नेपालीले विवाह र पारपाचुकेको अभिलेख अद्यावधिक गर्ने पर्छ । विवाहको अभिलेखीकरण गर्ने विभिन्न निकाय र पद्धतिहरू भए पनि पारपाचुके अदालतबाट नै हुनुपर्ने कानुन हुँदा सम्बन्धविच्छेद गर्न चाहने प्रत्येक जोडी अदालतमा आउने पर्छ । जैविक रूपले नारी पुरुष पक्ष प्रतिपक्ष जस्ता देखिए पनि दम्पती एक मौलिक एकाइ हो, जसको दुई भाग एक दोस्रोसित जोडिएका छन् । विवाहपश्चात् एउटै छानामुनि बस्ने, एउटै चुलोमा पकाएको भोजन खाने, सम्पत्तिमा समान हकहिससा हुने र पारिवारिक पूजा अर्चनामा समान रूपमा भाग लिने जोडी हो । विवाह नारी पुरुषबिच दाम्पत्य र पारिवारिक जीवन प्रारम्भ गर्नका लागि

कायम भएको एक स्थायी, अनतिक्तम्य तथा स्वतन्त्र सहमतिमा आधारित एक पवित्र सामाजिक तथा कानुनी बन्धन हो ।

विवाह यौन, अर्थ र धर्मको समिश्रण भएकाले यसलाई टुटानुमा पनि यौन, अर्थ र धर्म नै कारण हुन्छन् । मौजुदा संविधानले महिलालाई समानता, स्वतन्त्रता, सम्पत्ति, शिक्षा, संवैधानिक उपायहरू तथा शोषणविरुद्ध अधिकार प्रदान गर्छ । महिलाको हित रक्षाथै विशेष कानुन बनाइएको छ । जस्तै, विवाहमा वरको चयन, विवाहको उमेर, बहुविवाहबाट सुरक्षा, पारपाचुकेको स्वतन्त्रता, भरणपोषण र अंशको अधिकार, पुनर्विवाह, गर्भपतन एवं धर्मपुत्र पुत्री ग्रहणको अधिकार, छोरा सरहको अपुतालीको अधिकार, समान ज्वाला र कार्यस्थलमा सुक्ष्माको प्रत्याभूति, प्रसूति लाभ, रोजगारीमा आरक्षण र मताधिकार एवं राजनीतिमा समानताको प्रत्याभूति आदि । सभ्य एवं आधुनिक सोच राख्ने विश्वका तमाम देश जस्तै नेपालमा पनि महिलालाई हर स्तरमा बराबरीको दर्जा दिइएको छ । पुख्तीली सम्पत्तिमा पुत्र सरह पुत्रीको हक लाभ र पतितर्फ पनि चाहे पतिको पैतृक होस् वा निजी आर्जन, सम्पत्तिमा समान एवं पूर्ण अधिकार रहेको छ । यो बन्दोबस्ती छिमेकी मुलुकहरूको तुलनामा कैयौँ गुणा प्रगतिशील हो । विवाहको कारण महिलालाई सम्पत्तिको अधिकार हासिल गर्न एवं अन्य विभेद निर्मूल गर्न विधिको शासनमा राज्यको जिम्मेवारी हुन्छ र यो जिम्मेवारी राज्यले धेरै हदसम्म पूरा गरेको अवस्था छ ।

जब हिंसा वा कुनै विशेष कारणले विवाह असहनीय हुन्छ, सम्बन्धविच्छेदको कुराले प्रवेश पाउँछ । विवाह र पारपाचुके गर्न स्त्री पुरुषलाई कानुनका दफाहरूले बराबरीमा राखे पनि प्रथा, परम्परा र चलनमा ठुलो अन्तर छ । कानुनमा विवाह गर्ने दुवै स्वतन्त्र भए जस्तै सम्बन्धविच्छेद गर्न पनि स्वतन्त्र हुन्छन् तर विवाह जतिकै सम्बन्धविच्छेद पनि सलत भइदिएको भए धेरै विवाह विच्छेदमा टुङ्गिने थिए । सम्बन्धविच्छेद हुनका कारण स्थानीय र सार्वभौम हुन्छन् । परस्पर विश्वास र साथीका प्रति बफादारी विवाहका लागि आवश्यक तर्पिव मानिन्छ । यदि आफ्नी पत्नीबाहेक अन्यसित यौनाचार सम्भव छैन भन्ने पतिलाई विश्वास हुने हो भने धेरै जसो वैवाहिक सम्बन्धविच्छेद हुँदैनन् । पत्नीमा पनि यो कुरा लागु हुन्छ । विवाहलाई कुन कुराले सुखी र कुन कुराले दुःखी बनाउँछ भनेर यदि सारा संसारलाई नियालेर हेरियो भने एउटा अद्भुत निष्कर्ष निस्कन्छ, मानिस जति स्रोतसाधनले सम्पन्न वा धनवान छ ऊ एउटै जीवन साथीबाट सन्तुष्ट भएको बिरलै देखिन्छ । विवाहमा 'खोजेको कुरा' नपाउने पक्षले विवाहलाई टुङ्ग्याउन चाहन्छ । नेपालको जनसंख्याको बनोटलाई मोटामोटी जातीय र जनजातीय वा आगन्तुक र आदिवासी वा वर्णव्यवस्थामा आस्था राख्ने र नराख्ने गरी दुई वर्गमा विभाजन गर्ने गरिन्छ । यी दुई वर्गको प्रथा परम्परा एवं संस्कृतिमा विवाह र पारपाचुकेसम्बन्धी पृथक् पृथक् मूल्यमान्यता एवं मानदण्डको

अभ्यास गरिन्थ्यो । कानुनविपरीतका प्रथा वा परम्परालाई न्यायको रोहमा मान्यता नदिइने भएकाले विवाह र पारपाचुके सम्बन्धमा आजका दिनमा सबैका लागि मौजुदा कानुन एवं प्रशासनिक प्रणालीका उही प्रावधान समान रूपले आकर्षित हुन्छन् । नेपाली घरपरिवार धनी र गरिब, शिक्षित र अशिक्षित, दलित र गैरदलित, पहाडी र मधेशी, पहाड/मधेशका जाति र जनजातिको रूपमा पनि विभाजन हुन्छ । यी वर्ग र समुदायमा सम्बन्धविच्छेदको प्रवृत्ति र प्रकृति फरक फरक रहेको छ । सम्बन्धविच्छेदको महिला सशक्तीकरणसँग गतिलो सम्बन्ध छ । प्रायः सबै जनजातीय परिवार संस्कृति एवं रीतिरिवाजले पति प्रधान नभएर समतावादी र कतिपय महिला प्रधान पनि छ । यौनप्रतिको धारणा र व्यवहारमा यी समुदाय उदार हुँदा पुर्नर्विवाह र पारपाचुकेलाई सामान्य रूपमा लिइन्छ तर समकालीन समाजमा प्रबल (डोमिनेन्ट) जातीय समुदायको प्रथा, रीतिरिवाज तथा जीवन शैलीको सिको र नक्कल गर्ने बाँकी समुदायले गरेर संस्कृतिको समानीकरण (लेभलिङ) भइरहेकाले जनजातिको सम्बन्धविच्छेदको प्रवृत्ति अन्य समुदाय सरह हुँदै गइरहेको छ ।

तराईको रैथाने मधेशी परिवारमा सम्बन्ध विच्छेद बिरलै हुने गर्छ । सम्बन्धविच्छेद वा अंशका लागि मुद्दा दायर गर्ने महिलाको संख्या उल्लेख्य छैन । १४ लाख ८३ हजार ६६ जनसंख्या रहेको मुस्लिम समुदायमा विवाहलाई संस्कार नभएर एक करार हो

❖ बाँकी तैसो पृष्ठमा

Pratidin National Daily

प्रतिदिन

तपाईं जहाँ भएपनि
प्रतिदिन दैनिक तपाईंसँगै

ताजा र विश्वसनीय खबरको लागि

लगइन गर्नुहोस्

www.pratidindaily.com

आजको राशिफल	मेघ भनेको कुराको विपरीत अर्थ लाग्नसक्छ । स्वास्थ्यमा गडबडी भई कामकाजमा असर पर्नेछ । भगवानको आशीर्वादले भने काम बल्नसक्छ । लगनशीलताले विभिन्न अवसर दिलाउनेछ ।	कर्कट मिहिनेत गर्दा अधिक प्रगति हुनेछ । तर अरुको भलाइका लागि दौडधुप गर्नु पर्नेछ । दैनिक कामहरू सन्तोषजनक ढंगले सम्पन्न हुनेछन् ।	तुला सामान हराउने वा चोरी हुने सम्भावना छ । दैनिकी काममा चुनौतीको सामना गर्नुपर्नेछ । कतिपय राम्रा अवसरहरू प्राप्त हुनेछन् ।	मकर आज सुन्दर पहिरनले व्यक्तित्वमा निखारता ल्याउनेछ । जोशजागर र हिम्मत पनि बढ्नेछ । कला र गलाको प्रभाव बढ्नेछ । वैदेशिक कार्य पनि अधि बढ्नेछ ।
	मिथुन रमाइलो यात्रा गर्ने अवसर प्राप्त हुनेछ । आकस्मिक धन लाभ हुनेछ ।	कन्या आज सामाजिक तथा धार्मिक कार्यमा रूचि बढ्नेछ । नयाँ वस्त्र एवं अलङ्कारको प्राप्ति हुनेछ ।	घनु आज नयाँ र शुभ समाचार सुन्न पाइएला । मनमा हर्ष, उमङ्ग र उत्साह छान्नेछ ।	मिथुन सामाजिक क्षेत्रमा सफलता मिल्नेछ । गरेका कामबाट धेरैलाई फाइदा पुग्न सक्छ ।